

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **SPP CZ, a.s.**
sídlem Nové Sady 996/25, 602 00 Brno
zastoupený advokátkou Mgr. Zuzanou Strakovou
sídlem Konviktská 291/24, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava

za účasti: **M. K., nar. X**
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí Rady žalovaného ze dne 19. 9. 2023, č. j. 17585-29/2022-ERU

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Účastníci řízení ani osoba na řízení zúčastněná nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Předmětem přezkumu je posouzení věcné působnosti Energetického regulačního úřadu. Konkrétně, zda Energetický regulační úřad mohl žalobci uložit povinnost provést vyúčtování dodávky plynu s tím, že v rozhodnutí určil i konkrétní obchodní cenu a stálý plat za dodávky plynu.
2. Dne 19. 10. 2022 obdržel Energetický regulační úřad (dále též jen „ERÚ“) od pana Kučerky (vystupuje osoba zúčastněná na tomto soudním řízení) návrh na zahájení mimosoudního sporu. Pan K. svůj návrh následně k výzvě ERÚ doplnil a konkretizoval s tím, že se domáhá, aby ERÚ uložil žalobci povinnost ze smlouvy o sdružených službách dodávky plynu č. 1270990134 ze dne 5. 9. 2012, a to provést vyúčtování dodávek plynu k odběrnému místu na adrese Rokytnice 281, 751 04 Rokytnice, EIC 27ZG700Z0194504Q, za období od 1. ledna 2022 do 28. února 2022 za obchodní cenu 792 Kč/MWh bez DPH a stálý plat 49 Kč/měsíc bez DPH, a zaslat toto vyúčtování panu Kučerkovi. Dne 3. 9. 2022 totiž pan K. obdržel od žalobce vyúčtování dodávek plynu č. 121215560 za období od 4. 8. 2021 do 22. 8. 2022. Za měsíc leden a únor 2022 žalobce panu K. navýšil obchodní cenu za 1 MWh a stálý plat, v důsledku čehož vznikl dle vyúčtování nedoplatek, který dne 13. 9. 2022 pan K. uhradil. Protože ale s navýšením cen nesouhlasil, kontaktoval dne 6. 9. 2022 žalobce a požadoval kontrolu vyúčtování. Žalobce reklamaci zamítl.
3. O tomto návrhu rozhodl Energetický regulační úřad rozhodnutím ze dne 8. 2. 2023, č. j. 17585-18/2022-ERÚ (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým vyslovil, že žalobce je povinen splnit povinnost ze smlouvy o sdružených službách dodávky plynu za období od 1. 1. 2022 do 28. 2. 2022 k odběrnému místu na adrese Rokytnice 281, 751 04 Rokytnice, EIC 27 ZG700Z0194504Q, za obchodní cenu 792 Kč/MWh bez DPH a stálý plat 49 Kč/měsíc bez DPH a zaslat ho panu K.
4. Citované rozhodnutí ERÚ napadl žalobce rozkladem. Nesouhlasil s tím, že by měl ERÚ v dané věci pravomoc rozhodovat. O rozkladu rozhodl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“) tak, že rozkladu žalobce nevyhověl, nicméně prvostupňové rozhodnutí změnil v tom směru, že žalobci uložil povinnost provést vyúčtování dodávky plynu za období již od 4. 8. 2021 až do 22. 8. 2022. V ostatním – tj. i v části, kterou ERÚ určil pro vyúčtování konkrétní výše obchodní ceny a stálého platu pro měsíce leden a únor 2022 – zůstalo prvostupňové rozhodnutí nezměněno. Proti tomu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 20. 11. 2023.

II. Argumentace žalobce

5. Žalobce navrhuje, aby soud vyslovil nicotnost napadeného i prvostupňového rozhodnutí. Předně namítá, že výrok napadeného rozhodnutí se týká otázky, ve které nebyla vůbec dána pravomoc žalovaného podle § 17 odst. 7 zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon.
6. Podle § 17 odst. 7 písm. e) bod 1 energetického zákona rozhoduje žalovaný spory mezi zákazníkem a držitelem licence o splnění povinností ze smluv, jejichž předmětem je dodávka nebo distribuce elektřiny, plynu nebo tepelné energie (dále také „kompetenční ustanovení“). Podle žalobce je třeba uvedené ustanovení vykládat restriktivně a existují-li

pochybnosti o rozhodovací pravomoci, musí se uplatnit výklad upřednostňující obecnou rozhodovací pravomoc soudů.

7. Žalobce zúčastněné osobě dodával v období 1-2/2022 zemní plyn. Zúčastněná osoba na základě vystaveného vyúčtování cenu za dodávku plynu uhradila, ale nesouhlasila se zaplacením určité konkrétní částky, protože dle jejího názoru nedošlo k účinnému navýšení ceny. Dle žalobce je tak předmětem sporu výše platební povinnosti, případně výše bezdůvodného obohacení, účinnost změny výše ceny a výše jednotkové ceny za určité období. Energetický zákon přitom smlouvu o sdružených službách popisuje tak, že dodavatel se v ní zavazuje dodat zákazníkovi plyn a zajistit na vlastní jméno a účet související služby v plynárenství a zákazník se zavazuje zaplatit za dodávku plynu cenu a za související služby cenu uplatňovanou v souvislosti s cenovou regulací. Žalobce má za to, že žalovaný má dle kompetenčního ustanovení rozhodovat pouze spory o splnění povinností, které jsou součástí pojmových znaků smlouvy.
8. Srovnání vyúčtování dodávek plynu s vyúčtováním služeb spojených s užíváním bytu nebo nebytového prostoru učiněné žalovaným nepovažuje žalobce za příléhavé, neboť na smlouvu o sdružených dodávkách plynu nelze aplikovat zákonná ustanovení o nájemní smlouvě. Samotné vyúčtování zobrazuje určité skutečnosti a výpočty. Protože vyúčtování již bylo žalobcem vydáno, mělo jít ve své podstatě o opravu již vydaného vyúčtování. Žalovaný ale rozhodl o povinnosti provést vyúčtování za určitou cenu, aniž by se zabýval tím, zda opravná povinnost vyplývá ze smlouvy či obchodních podmínek žalobce. Dle názoru žalobce pak žádná povinnost opravit vyúčtování ze smlouvy nevyplývá. Obchodní podmínky žalobce v článku V. odst. 1 zakládají toliko právo na vzájemné vypořádání. Povinnost provést opravné vyúčtování neplyne ani z energetického zákona. Nejedná se ani o odpovědnost za vady. Pokud by žalobce připustil, že se o odpovědnost za vady jedná, pak zanikla vyúčtovací povinnost a byla nahrazena novými právy z odpovědnosti za vady, o kterých není žalovaný oprávněn rozhodovat. Žalovaný použil na případ i nesprávný právní předpis (zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník), ačkoliv po 1. 1. 2014 došlo na základě dodatku č. 1 k nahrazení původních obchodních podmínek podmínkami novými.
9. Petit navržený zúčastněnou osobou i výrok napadeného rozhodnutí mají dvě části. První stanovující povinnost provést vyúčtování a druhou určující konkrétní parametr vyúčtování, a to jednotkovou cenu zemního plynu v Kč/MWh a stálý měsíční plat v Kč/měsíc. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný nemůže rozhodovat o určení jednotkové ceny v konkrétním období odlišně od toho, jaká jednotková cena byla obsažena ve vyúčtování, přičemž odkazuje na případy řešené Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 30 A 147/2020, 31 A 101/2020, 30 A 11/2018, 30 A 98/2019, 30 A 77/2019, a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9 As 97/2019. V těchto rozhodnutích se soudy zabývaly otázkou placení smluvních pokut a deaktivčních poplatků a vyslovily v nich, že určovací návrhy v těchto otázkách nejsou ve věcné působnosti žalovaného. A právě část petitu určující konkrétní jednotkovou cenu zemního plynu je dle žalobce návrhem určovacím (u kterého je třeba zkoumat naléhavý právní zájem na určení), o kterém žalovanému nebyla zákonem svěřena kompetence rozhodovat. Žalobce pak přirovnal situaci k případům, ve kterých soudy řeší vztah určovací žaloby a žaloby na plnění. Judikatura dává přednost žalobám na plnění tam, kde by určení představovalo dílčí rozhodnutí o předběžné otázce, jejíž posouzení bude součástí rozhodnutí o žalobě na plnění. Stejně mají dle žalobce postupovat i správní orgány a není

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.

na místě vydávat opravné vyúčtování, které nepovede k vrácení sporné částky, ale bude po něm následovat další návrh na vrácení, v rámci něhož by si soudy předběžnou otázku o výši jednotkové ceny posoudily samy.

10. Žalobce dále namítá, že žalovaný svým rozhodnutím překročil petit návrhu zúčastněné osoby. Mezi žalobcem a zúčastněnou osobu probíhal spor o to, jaká cena platila v období od 1. 1. 2022 do 28. 2. 2022. Žalovaný nicméně rozhodl o období od 4. 8. 2021, aniž by to zúčastněná osoba navrhla.
11. Nicotnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřuje i v okolnosti, že žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí za situace, kdy rozklad podal pouze žalobce. Žalovaný mohl v souladu s § 152 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), změnit prvostupňové rozhodnutí pouze tehdy, pokud by tím rozkladu plně vyhověl.
12. V neposlední řadě má žalobce za to, že návrh podle kompetenčního rozhodnutí může podat pouze spotřebitel odebírající plyn pro spotřebu domácnosti. Je však otázkou, zda podmínka musí být splněna v době uzavření samotné smlouvy, nebo i v době podání návrhu. Žalobce se přiklání k druhému výkladu. Žalovaný se touto otázkou ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval a nezkoumal aktivní legitimaci zúčastněné osoby návrh podat.

III. Argumentace žalovaného

13. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout.
14. Podle žalovaného nemá na jeho kompetenci rozhodovat spor vliv, zda byla povinnost, které se zúčastněná osoba domáhá, sjednána ve smlouvě či nikoliv. Taková okolnost by měla vliv na úspěšnost návrhu.
15. Žalovaný ani nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by dle kompetenčního ustanovení mohl rozhodovat pouze o splnění základní povinnosti vyplývající z předmětného závazku. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 336/2018, v němž dle žalovaného Nejvyšší správní soud vyloučil, že by se mohl zákazník domáhat po dodavateli pouze splnění hlavní povinnosti.
16. Pokud žalobce argumentoval tím, že petit zúčastněné osoby sestává ze dvou částí, a to splnění vyúčtovací povinnosti a určení konkrétní výše jednotkové ceny, pak žalovaný připomněl, že z judikatury ohledně deaktivčních poplatků vyplývá nemožnost rozhodnout o určení neexistence povinnosti. Návrh zúčastněné osoby nelze dle žalovaného interpretovat tak, že by se domáhal právě určení neexistence povinnosti, ale domáhá se splnění určité povinnosti a je otázkou meritorního rozhodnutí posoudit, zda takovou povinnost žalobce má.
17. Bez řádného vyúčtování nedojde k určení ceny za poskytnuté plnění a nedojde ani ke splatnosti pohledávky, tedy nelze význam vyúčtování marginalizovat tak, jak to činí žalobce. Vyúčtovací povinnost představuje jednu ze závazkových povinností, neboť i energetický zákon stanovuje dodavatelům povinnost pravidelně bezplatně dodávky vyúčtovat. Ve smlouvě strany sjednávají pravidelně i hrazení záloh a bez vyúčtování by se zákazník nikdy nedozvěděl, jaká je jeho skutečná platební povinnost. Splatnost nedoplatku či přeplatku nastane až řádným vyúčtováním, přičemž z judikatury Nejvyššího soudu vyplývá, že za řádné vyúčtování lze považovat pouze vyúčtování správné. Pokud vyúčtování nezní na správnou částku, není pak povinnost vyúčtování splněna (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Cdo 312/2018).

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.

18. Žalobcova úvaha o tom, že zákazník má žalovat na vydání bezdůvodného obohacení, neobstojí, neboť na základě věcně nesprávného vyúčtování se nelze domáhat vydání přeplatku, jelikož ten se nikdy nestane splatným (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Cdo 4404/2017). Dle žalovaného by nemělo docházet k dělení kompetence podle toho, zda zákazník, který je navíc spotřebitelem, sporné vyúčtování uhradí, či nikoliv.
19. Zjišťování statusu zúčastněné osoby považuje žalovaný za absurdní, když k návrhu byla přiložena smlouva o sdružených službách dodávky zemního plynu, ze které je zřejmé, že odběrným místem je „byt, rodinný dům“, na adrese uvedené ve smlouvě má zúčastněná osoba trvalý pobyt a nic nenasvědčuje tomu, že by zde neměla bydliště. Rozlišování statusu v okamžiku podání návrhu a k okamžiku uzavření smlouvy činěné žalobcem je nesrozumitelné. V době podání návrhu nemusí být obecně navrhovatel ani zákazníkem dodavatele, s nímž má spor, dokonce v té době nemusí být ani v žádném dodávkovém vztahu (smlouvu na sebe mohl uzavřít jiný člen domácnosti). To ale nemůže vyloučit, že by žalovaný nemohl rozhodovat o návrhu, pakliže by se spor týkal období, kdy byl zákazníkem v postavení spotřebitele odebírajícího plyn pro spotřebu v domácnosti.
20. Jestliže žalovaný přistoupil ke změně prvostupňového rozhodnutí, učinil tak pouze za účelem upřesnění výroku, přičemž se stále pohyboval v rámci předmětu řízení vymezeného návrhem zúčastněné osoby a ve vztahu k ceně rozhodl pouze ohledně sporného období. Ustanovení § 96 odst. 2 energetického zákona navíc vylučuje obecnou právní úpravu obsaženou v § 152 správního řádu o způsobu ukončení rozkladového řízení.

IV. Řízení před krajským soudem

21. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nenavrhla.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Žaloba **není důvodná**.

Působnost Energetického regulačního úřadu

23. Skutkový stav potřebný pro právní posouzení uvedl soud výše ve vymezení věci.
24. Nyní jen dodává, že toto je první z řady skutkově podobných sporů mezi žalobcem a žalovaným, v nichž žalobce zpochybňuje kompetenci žalovaného ve věci vyúčtování dodávek plynu. Nynější kauzu rozhodl krajský soud jako první, tedy jako tzv. pilotní případ, ačkoliv nejde o věc nejstarší. Učinil tak proto, že žalobce zpočátku v řízení před Energetickým regulačním úřadem nedostatek věcné působnosti tohoto orgánu ani nenamítal a že v jednotlivých žalobách svou argumentaci postupně rozvíjel a precizoval. Toto je tak jedna z prvních kauz, kde byla žaloba formálně rozdělena na čtyři části (nazvané „argumenty č. 1–4“) a obsahovala v podstatě úplnou žalobcovu argumentaci v dané věci. Umožnila tak soudu, aby zvážil všechny stěžejní žalobcovy námitky a vypořádal se se všemi jeho argumentačními liniemi. V dalších žalobcových skutkově podobných věcech tak bude soud pro stručnost na tento rozsudek odkazovat.
25. Text sporného ustanovení § 17 odst. 7 písm. e) energetického zákona zní: *„Energetický regulační úřad dále na návrh zákazníka v postavení spotřebitele odebírajícího elektřinu, plyn nebo tepelnou energii pro spotřebu v domácnosti nebo zákazníka, který je fyzickou osobou podnikající, rozhoduje*

1. spory mezi zákazníkem a držitelem licence o splnění povinností ze smluv, jejichž předmětem je dodávka nebo distribuce elektřiny, plynu nebo tepelné energie

2. o určení, zda právní vztah mezi zákazníkem a držitelem licence, jehož předmětem je dodávka nebo distribuce elektřiny, plynu nebo tepelné energie, vznikl, trvá nebo zanikl, a kdy se tak stalo.“

26. Při posuzování pravomoci správního orgánu se má uplatňovat restriktivní přístup (srov. usnesení zvláštního senátu podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 13. 4. 2010, č. j. Konf 108/2009-11, č. 2275/2011 Sb. NSS). Žalovaný smí jednat a rozhodovat jen o věcech, které mu byly svěřeny zákonem nebo na základě zákona. Pokud je takové zmocnění vymezeno obecně a je nezbytné interpretovat typ sporů, které do pravomoci správního orgánu spadají, má být tato interpretace spíše zužující nebo doslovná, nikoliv rozšiřující. Na druhou stranu, zásadu restriktivního výkladu kompetenčních ustanovení nelze absolutizovat. Jejím smyslem je hlavně to, že „užité výkladové postupy nemají bezdůvodně a ‚donekonečna‘ rozšiřovat okruh skutkových podstat, na něž příslušné kompetenční ustanovení dopadá“. Vždy je třeba zohlednit povahu a bližší okolnosti sporu a jeho skutečný právní základ, spíše než formální právní titul, o němž žalobce svůj nárok opírá (srov. usnesení zvláštního senátu podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 28. 11. 2019, č. j. Konf 10/2019-14, č. 3987/2020 Sb. NSS).
27. Typickým sporem, který Energetický regulační úřad (dále též „ERÚ“) může podle krajského soudu řešit, je situace, kdy držitel licence zadržuje zákazníkovi zaplacené zálohy a neprovede ve stanovené lhůtě vyúčtování, ačkoliv je k tomu podle smlouvy povinen.
28. Krajský soud nemá žádnou pochybnost o tom, že v takovém případě může ERÚ na návrh zákazníka v postavení spotřebitele uložit držiteli licence povinnost, aby vyúčtování provedl a předal je zákazníkovi. Rozhodně tedy odmítá zužující výklad žalobce, podle něž se ve výše citovaném ustanovení slova „*jejichž předmětem je dodávka ...*“ vztahují k slovu „*povinností*“, nikoliv ke slovu „*smluv*“. To by znamenalo, že ERÚ může uložit držiteli licence jediné povinnost zajistit samotnou dodávku nebo distribuci elektřiny, plynu nebo tepelné energie. Takové interpretaci ale nenasvědčuje vůbec nic. Již samotný jazykový výklad se takovému nemístně restriktivnímu chápání vzpírá, neboť slova „*jejichž předmětem je dodávka ...*“ v souvětí bezprostředně navazují na slovo „*smluv*“, nikoliv na slovo „*povinností*“. To, co v zákoně čte žalobce, by zákonodárce jistě vyjádřil jasnějším způsobem, kdyby to skutečně měl na mysli. Například by mohl uvést, že ERÚ řeší spory „*o splnění povinností držitele licence dodat či distribuovat zákazníkovi elektřinu, plyn nebo tepelnou energii*“. Nic takového však zákonodárce neučinil. Namísto toho zjevně hodlal svěřit ERÚ rozhodování sporů o plnění veškerých povinností, které ze „*smluv, jejichž předmětem je dodávka nebo distribuce elektřiny, plynu nebo tepelné energie*“ pro držitele licence vyplývají.
29. Určitou výjimku by mohla představovat situace, kdy by ve smlouvě byla obsažena povinnost, která se samotnou dodávkou či distribucí plynu, elektřiny či tepelné energie bezprostředně nesouvisí ani nemá jakýkoliv vztah k odbornosti Energetického regulačního úřadu, kvůli které mu bylo rozhodování těchto sporů svěřeno. Např. by mohlo jít o žalobcem uváděné ustanovení na ochranu osobních údajů zákazníka. Tam by snad bylo možno uvažovat o zužujícím výkladu, který by návrhy na splnění takto definovaných povinností z působnosti ERÚ vyloučil. Každopádně jde o zcela jinou situaci, než jaká nastala v nynějším případě. Nyní jde totiž o uložení povinnosti vyúčtovat dodaný plyn, jež s povinnostmi tvořícími definiční znaky smlouvy o dodávce či distribuci plynu bezprostředně souvisí a pod odbornost ERÚ zcela jistě spadá. Jedná se o povinnost velmi

významnou. Teprve na základě provedeného vyúčtování se zákazník dozvídá, jaké množství smluvené komodity podle údajů svého smluvního partnera od něj odebral a za jakou cenu, a teprve na základě řádného vyúčtování, včetně zohlednění uhrazených záloh, mu může vzniknout povinnost požadovanou částku (nedoplatek) zaplatit, resp. právo na výplatu přeplatku. Hypotetická situace vytvořená žalobcem má naprosto odlišnou povahu a nedokládá tudíž, že výklad zastávaný žalovaným plodí absurdní důsledky. A není tak třeba – jen z obavy, že by návrh na uložení zcela jiné smluvní povinnosti mohl někdo podat – vykládat celé výše citované kompetenční ustanovení tak restriktivně, jak požaduje žalobce.

30. Krajský soud uzavírá, že v případě, kdy by držitel licence neprovedl vyúčtování vůbec, mohl by mu ERÚ nepochybně takovou povinnost uložit. Nyní je ale situace složitější v tom, že žalobce, jako držitel licence, svému zákazníkovi dodávku plynu fakticky již vyúčtoval. Předmětem sporu mezi žalobcem jako dodavatelem a osobou zúčastněnou jako jeho zákazníkem je tak ve skutečnosti otázka, zda tak žalobce učinil v souladu se smlouvou, tj. za sjednanou cenu.
31. Žalobce tvrdí, že osoba zúčastněná, jako zákazník, se měla v této situaci správně domáhat bezdůvodného obohacení – vrácení té části zaplacené ceny plynu, která podle ní překračovala to, co byl žalobce oprávněn jí účtovat. Žalobce má jistě pravdu v tom, že celá věc by se tím značně zjednodušila. Takový návrh by totiž šel přímo k jádru věci a rozhodnutí o něm by vyřešilo spor mezi žalobcem a osobou zúčastněnou jednou provždy. Otázka, zda by měl ERÚ pravomoc rozhodnout také ve sporu o vydání bezdůvodného obohacení, už je složitější. Pro posouzení nynější věci není úplně nezbytné na ni odpovědět. Nicméně pro zvýšení jasnosti a přesvědčivosti svých závěrů krajský soud uvádí, že – na rozdíl od žalobce – má za to, že působnost ERÚ pokrývá i spory o vrácení „přeplatku“. Krajský soud při tom vychází z teze, že *„neexistuje ... principiální rozdíl mezi situací, kdy jedna ze smluvních stran odmítne poskytnout plnění a situací, kdy sice plnění poskytne, ale žádá je zpět; v obou případech je východiskem jakýchkoli úvah posouzení zda (i) mezi stranami existuje smluvní vztah (platná smlouva) a zda (ii) bylo v souladu s touto smlouvou plněno“* (analogicky, ovšem k jiné právní úpravě, srov. usnesení zvláštního senátu podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 15. 1. 2019, č. j. Konf 45/2017-14). Nicméně je třeba mít na paměti, že zvláštní senát pro rozhodování některých kompetenčních sporů tuto otázku dosud neposuzoval, takže zůstává otevřená (srov. naposledy usnesení zvláštního senátu podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 20. 12. 2023, čj. Konf 4/2023-16).
32. ERÚ každopádně musel respektovat, že podaný návrh v nynější věci zněl jinak, a to na uložení povinnosti vyúčtovat dodávku plynu za určitou cenu. Jednalo se tedy o jakousi kombinaci obou výše zmíněných návrhů (na uložení povinnosti provést vyúčtování a na vydání bezdůvodného obohacení). A ve vztahu k takto podanému návrhu musel ERÚ posuzovat svou působnost. Dospěl k názoru, že rozhodnutí takového sporu do jeho působnosti spadá. A krajský soud s tím souhlasí – byť uznává, že tato otázka může být předmětem diskuze a že žalobní argumentace nepostrádá určité racionální jádro.
33. ERÚ svůj postoj vysvětlil jak v prvostupňovém rozhodnutí (str. 3-4), tak i v napadeném rozhodnutí (str. 5-7). Vyšel z výše citovaného kompetenčního ustanovení a věc posoudil jako spor o splnění povinnosti ze smlouvy o dodávce plynu. Pro založení své kompetence pokládal ERÚ za dostačující, že navrhovatel formuloval návrh tak, že směřuje ke splnění určité smluvní povinnosti, aniž by musel tuto povinnost ve smlouvě jednoznačně označit.

Zda lze tvrzenou povinnost ve smlouvě nalézt nebo ji z ní dovodit, to už je podle ERÚ předmětem meritorního posouzení návrhu.

34. V tomto konkrétním případě má navíc podle ERÚ požadavek zúčastněné osoby jako zákazníka, aby mu držitel licence vystavil vyúčtování za dodávku plynu za cenu sjednanou ve smlouvě, jasnou oporu jak v zákoně [§ 11 odst. 1 písm. f) energetického zákona], tak i v obchodních podmínkách (fix2014, čl. IV, odst. 7), které jsou součástí smlouvy o dodávkách plynu. Z nich vyplývá pro žalobce povinnost pravidelně vyhodnocovat dodávky plynu a vyúčtovat je po uplynutí fakturačního období. ERÚ se neztotožnil s názorem žalobce, že návrh se může týkat jen splnění povinnosti hlavní (dodávka plynu) nebo takové povinnosti, která je nezbytnou náležitostí smlouvy o dodávkách plynu. K tomu dodal, že cena za dodávku plynu mezi nezbytné náležitosti smlouvy patří, přičemž vyúčtování a cenu nelze od sebe oddělovat jakožto dva nesouvisející závazky, jak to činí žalobce.
35. Povinnost vyúčtovat dodávku plynu zákazníkovi se podle ERÚ považuje za splněnou až tehdy, pokud je vyúčtováno za ceny smluvně ujednané. Tyto své úvahy ERÚ opřel o rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 10. 2018, sp. zn. 26 Cdo 312/2018, a v něm citovanou předchozí judikaturu. Sám připustil, že se jednalo o rozhodnutí ve skutkově odlišných případech (nájem bytů a nebytových prostor), ale měl za to, že z nich lze vyvodit obecné závěry. Z rozsudku Nejvyššího soudu citoval klíčové pasáže a dospěl k názoru, že vyúčtování přivodí splatnost nedoplatku (a lze o něm hovořit jako o vyúčtování) jen tehdy, pokud je v něm uvedena cena ve správné výši. Pokud vyúčtování není věcně správné, není splněna vyúčtovací povinnost. Ta i nadále trvá a soud může uložit pronajímateli, aby ji splnil. Podle Nejvyššího soudu tak *„neobstojí úvaha, že pouze v řízení o žalobě na zaplacení (konkrétního) přeplatku na službách je relevantní námitka, že vyúčtování služeb, předložená před zahájením řízení, nejsou věcně správná (řádná).“*
36. Z toho ERÚ vyvodil, že požadavek, aby uložil držiteli licence povinnost vyúčtovat zálohy na poskytnuté služby, není nepřipustný ani nevykonatelný. Jelikož povinnost vystavit vyúčtování může být považována za splněnou pouze v případě, že bylo vyúčtování provedeno řádně, nemůže být správná představa žalobce, že ERÚ může zasáhnout jen tehdy, pokud dodavatel neprovede vyúčtování vůbec.
37. Jen pro úplnost krajský soud dodává, že ERÚ dal osobě zúčastněné za pravdu i věcně – jednostranné zvýšení ceny za dodávaný plyn provedl podle něj žalobce neplatně, neboť je pouze zveřejnil na svých webových stránkách a neinformoval o něm své zákazníky přímo. Proto ERÚ přikázal žalobci vyúčtovat dodávky plynu znovu, přičemž ve vztahu k lednu a únoru 2022 tak měl učinit za původní ceny.
38. Krajský soud shrnuje, že ERÚ v napadeném rozhodnutí vyšel ze správné úvahy, že určení věcné působnosti nemůže záviset až na samotném věcném posouzení návrhu – tedy na tom, jestli ERÚ shledá, že smlouva o dodávkách plynu skutečně obsahuje povinnost, která má být podle návrhu držiteli licence uložena. Pravomoc ERÚ musí být určena na základě obsahu podaného návrhu, tj. na základě návrhových tvrzení a návrhového petitu (podpůrně tu lze vyjít z usnesení zvláštního senátu podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 27. 3. 2013, č. j. Konf 21/2012-51, č. 3026/2014 Sb. NSS). A podle Nejvyššího správního soudu není navrhovatel dokonce ani povinen uvádět, o jaké smluvní ustanovení tvrzenou povinnost dodavatele či distributora opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2020, č. j. 2 As 336/2018-31, bod 28).

39. Už jen tato úvaha by k vyvrácení námitky nicotnosti obou správních rozhodnutí postačovala. ERÚ ale ještě navíc potvrdil, že povinnost, o kterou se má v řízení jednat, v nynější věci ze smlouvy skutečně vyplývá – jde o povinnost provést vyúčtování obsaženou v obchodních podmínkách. ERÚ zároveň vysvětlil, proč tuto povinnost nepovažuje v daném případě za splněnou – nestačí vyúčtování jen provést, ale musí být provedeno řádně, tedy za skutečně sjednanou cenu. Jinak se k němu nepřihlíží a i nadále lze dodavatele plynu rozhodnutím zavázat, aby vyúčtování řádně provedl.
40. Svou poslední tezi opřel ERÚ o ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu k povinnosti pronajímatele vyúčtovat zálohy v souvislosti s nájmem. Žalobce tvrdí, že ji nepoužil korektně, ale krajský soud v úvahách ERÚ žádné vady neshledal. Je sice pravda, že v případech řešených Nejvyšším soudem se nejednalo o vyúčtování ceny za dodávku určité komodity smluvně sjednané mezi stranami sporu, nýbrž o vyúčtování služeb souvisejících s užíváním bytu či nebytového prostoru poskytovaných třetí stranou, ale tento rozdíl nepovažuje krajský soud za podstatný. I v případech řešených Nejvyšším soudem totiž hradili žalobci cenu za služby zálohově a nesouhlasili s vyúčtovanou celkovou částkou za ně (stojí tu za pozornost, že Nejvyšší soud své úvahy vztáhl nejen na nájem, ale na vypořádání jakéhokoliv zálohového plnění souvisejícího s užíváním nemovité věci). Také tito žalobci se mohli rozhodnout, že si tvrzený přeplatek spočítají sami a budou požadovat jeho vrácení žalobou na vydání bezdůvodného obohacení. Ale z nejrůznějších důvodů se namísto toho rozhodli požadovat provedení nového vyúčtování od samotného pronajímatele či vlastníka věci – ať už proto, že neměli k dispozici dostatek podkladů pro takový výpočet, nebo proto, že si jednoduše nebyli jistí, zda by celkovou správnost svého výpočtu byli schopni před soudem obhájit. Nejvyšší soud primárně řešil otázku, zda vyúčtování služeb za nesprávnou cenu vyvolává právní účinky vůči nájemci, resp. uživateli nemovité věci. Ovšem závěry Nejvyššího soudu mají širší dosah, neboť ve svém výše citovaném rozsudku sp. zn. 26 Cdo 312/2018 mj. konstatoval, že „*nebylo-li ... vyúčtování služeb provedeno řádně, hledí se na něj (co do jeho účinků), jako by nebylo provedeno vůbec*“. A v řadě případů také potvrdil postup soudů, které povinnost provést nové, řádné vyúčtování žalovanému uložily. Pro to, aby byl výrok takového rozsudku dostatečně určitý, přitom podle citovaného rozsudku Nejvyššího soudu postačovalo, že v něm soud uvede „*jak služby, které mu má žalovaný vyúčtovat, tak příslušná období, na něž se má toto vyúčtování vztahovat*“.
41. Závěry Nejvyššího soudu jsou tak podle krajského soudu přenositelné i do nynějšího řízení při posouzení otázky, zda žalobce provedením vyúčtování splnil svou smluvní povinnost. Také zde je možno na vyúčtování, v němž je uvedena cena za poskytnuté služby v nesprávné výši, hledět tak, jako by nebylo provedeno. A také zde bylo možno uložit dodavateli povinnost, aby provedl vyúčtování znovu a řádně.
42. Zbývá dodat, že žalobce nemá pravdu, když tvrdí, že ERÚ rozhodl deklaratorně, tedy že fakticky určil, zda určitá povinnost ze smlouvy vznikla, trvá nebo zanikla. O existenci žádné smluvní povinnosti se totiž spor před ERÚ nevedl. Osoba zúčastněná jako zákazník nezpochybnila, že ze smlouvy jí plyne povinnost uhradit cenu odebraného plynu – pouze nesouhlasila s její vyúčtovanou výší. Žalobce jako dodavatel zase nezpochybnil, že měl podle smlouvy povinnost provést vyúčtování dodaného plynu a zaplacených záloh – pouze tvrdil, že tuto povinnost již splnil. Spor se tedy ve skutečnosti netýkal existence, ale obsahu těchto povinností. Jeho podstata spočívala v tom, zda strany tyto své existující smluvní povinnosti splnily. Jde tedy typově přesně o ten druh sporů, na který pamatuje výše citovaný § 17 odst. 7 písm. e) bod 1. energetického zákona.

43. Proto není přiléhavé žalobcovo přirovnání k případům tzv. deaktivčního poplatku, které soudily správní soudy dříve (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 2. 2019, č. j. 30 A 11/2018-98, následně potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2021, č. j. 9 As 97/2019-53, a na ně navazující judikatura, např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 5. 2021, č. j. 30 A 77/2019-44). Tam se totiž ERÚ skutečně pustil chybně do posouzení toho, zda vůbec existuje povinnost zákazníka takový poplatek v souvislosti s ukončením smluvního vztahu uhradit. Svým rozhodnutím ERÚ určil, že taková povinnost ze smluvního vztahu nevyplývá. Byl si při tom plně vědom toho, že rozhoduje deklaratorně; ostatně opíral se o aplikaci § 142 správního řádu. A správní soudy konstatovaly, že deklarovat je podle energetického zákona možné jen existenci samotného smluvního vztahu mezi stranami, nikoliv jednotlivých povinností z něj vyplývajících (to přísluší jen soudům).
44. V nynější věci se o žádnou deklaraci nejedná. Žalobce nemá pravdu, když poukazuje na to, že žalovaný údajně vytvořil neexistující smluvní povinnost „opravit vydané vyúčtování podle přání zákazníka“, a dále že „určil jednotkovou cenu dodávky plynu“. Pokud jde o údajnou povinnost „opravit vyúčtování“, o žádné takové není v rozhodnutích ERÚ řeč. Nejedná se přitom o žádný úhybný manévr. ERÚ naopak zcela jasně a srozumitelně vysvětlil, že k vadnému vyúčtování hodlá přistupovat, jako by vůbec nebylo učiněno (a není tedy ani důvod je opravovat). Výrok napadeného rozhodnutí jasně ukládá žalobci splnit jedinou povinnost – vystavit vyúčtování dodaného plynu za určité období s určitou cenou.
45. Správnou výši ceny plynu a oprávněnost jejího zvýšení pak zkoumal ERÚ jen jako předběžnou otázku. Svá zjištění použil především k tomu, aby si ujasnil, zda má přihlížet k již provedenému vyúčtování. Je pravda, že vedle toho ERÚ promítl svá zjištění ohledně jednotkové ceny i do výroku svého rozhodnutí. V něm vymezil nejen období, za které žalobce účtoval nesprávnou cenu, ale i cenu, kterou měl správně osobě zúčastněné v tomto období účtovat. Tím nepochybně přispěl k právní jistotě účastníků řízení a jasně stanovil mantinely, v nichž se musí žalobce pohybovat, aby rozhodnutím uloženou povinnost splnil. Těžištěm výroku však zůstává uložení povinnosti provést (znovu a řádně) vyúčtování. Jedná se tak o zcela jinou situaci, než když ERÚ deklaroval, že držitel licence nemá právo na deaktivční poplatek. Tam se totiž o správné výši poplatku vůbec nelicitovalo. Jednalo se o striktně „binární“ rozhodování – buď existuje povinnost deaktivční poplatek uhradit v plné výši, nebo taková povinnost neexistuje vůbec. Ve druhém případě by o něm dodavatel neměl vůbec účtovat, nikoliv ho účtovat ve výši 0 Kč, jak nesprávně tvrdí žalobce. Žalobci lze snad přisvědčit v tom směru, že i v případech deaktivčního poplatku se teoreticky mohli zákazníci místo deklarace domáhat toho, aby ERÚ uložil držiteli licence provést vyúčtování s deaktivčním poplatkem v nulové výši. Soudy by se pak musely vypořádat s tím, zda se tím nějak mění deklaratorní povaha návrhu. V nynějším případě se však za formulaci návrhu žádná taková snaha obejít právní úpravu podle názoru krajského soudu neskrývá. Spíše zde jde o obavu zákazníka, že by ani při znalosti správné ceny a množství dodaného plynu nedokázal svůj přeplatek správně spočítat, neboť k tomu jako spotřebitel nemá potřebné zkušenosti – na rozdíl od žalobce, který je v dané oblasti profesionálem. Rozhodnutím ERÚ se povinnost přepočítat vyúčtování s novou cenou přenáší na držitele licence (dodavatele) jakožto silnější stranu smluvního vztahu. Takový přístup je zcela v souladu s principy ochrany spotřebitele.
46. Přesvědčivost výkladu zastávaného ERÚ zvyšuje i to, že jde o výklad eurokonformní. Ten judikatura upřednostňuje nejen obecně, ale i přímo v oblasti kompetenčních sporů (srov.

usnesení zvláštního senátu podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 14. 9. 2009, č. j. Konf 38/2009-12, č. 1994/2010 Sb. NSS). Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/73/ES, o společných pravidlech pro vnitřní trh se zemním plynem a o zrušení směrnice 2003/55/ES, ve svém čl. 3 bodě 9 uložila členským státům, aby ve vztahu ke spotřebitelům zavedly nezávislé mechanismy, jako je např. ombudsman pro energetiku nebo orgán sdružující spotřebitele, jež zajistí účinné projednání stížností a mimosoudní urovnání sporů. Jejím odrazem je zejména § 17 odst. 4 energetického zákona, který stanoví: *„Energetický regulační úřad zejména chrání oprávněné zájmy zákazníků a spotřebitelů v energetických odvětvích.“*

47. Krajský soud v této souvislosti dodává, že zvažoval i praktické důsledky svého rozhodnutí. Pokud bude Energetický regulační úřad rozhodovat spory o správnost vyúčtování dodávek či distribuce elektřiny, plynu nebo tepelné energie, otevře se tím přístup k němu i těm spotřebitelům, kteří nejsou schopni z objektivních důvodů vyúčtovanou částku uhradit. Může se totiž stát, že dodavatelem požadovaná cena za dodávku plynu, elektřiny či tepla je nečekaně a mimořádně vysoká, takže přesahuje finanční možnosti sociálně slabšího zákazníka (taková situace při nedávné energetické krizi související s válkou na Ukrajině nebyla výjimkou). Kdyby nebylo možné podat k ERÚ návrh na vydání nového vyúčtování v situaci, kdy zákazník považuje vyúčtování za chybné nebo zvýšení ceny za neoprávněné, pak by spotřebitel neměl jinou možnost než vyčkávat, až jej dodavatel sám zažaluje u soudu o zaplacení dlužné částky, s rizikem, že poté ponese náklady soudního řízení. Sám spotřebitel by žádný spor u příslušného orgánu vyvolat nemohl – když vyúčtovanou částku nezaplatil, nemohl by ani požadovat od dodavatele vydání žádného bezdůvodného obohacení. Taková situace by podle krajského soudu byla nežádoucí a nespravedlivá. Ve stejné procesní pasti by se ostatně spotřebitel nacházel i v případě, kdy by se domníval, že místo nedoplatku mu měl vzniknout na zálohách přeplatek. Ani toho by se nemohl domáhat, neboť přeplatek není splatný, dokud není řádně vyúčtován (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2018, sp. zn. 26 Cdo 4404/2017).
48. A konečně rozhodnutí Energetického regulačního úřadu o uložení povinnosti vydat nové vyúčtování není ani zbytečné, jak naznačuje žalobce. Žalobce tvrdí, že takové rozhodnutí neodstraňuje spor mezi stranami, neboť držitel licence může i po vydání nového vyúčtování dál zadržovat zákazníkovi dříve zaplacenou částku, pokud s rozhodnutím ERÚ nebude souhlasit. Jejího vrácení se tak bude muset zákazník stejně domáhat novým, samostatným návrhem. Je pravda, že zdejší krajský soud již v minulosti samoučelné spory, jež mají být pouhou přípravou na spor o samu podstatu věci, vyloučil z působnosti ERÚ (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2023, čj. 30 A 98/2022-49, bod 25). Šlo však o jinou situaci. Krajský soud je přesvědčen, že i pouhým uložení povinnosti vydat nové vyúčtování se spor o cenu služeb mezi držitelem licence a zákazníkem ve většině případů definitivně vyřeší. Pokud totiž dodavatel neuspěje se svými argumenty ani v soudním sporu o přezkoumání rozhodnutí ERÚ podle části páté o. s. ř., pak s velkou pravděpodobností ustoupí. To znamená, že rozdíl mezi původním a novým vyúčtováním zákazníkovi dobrovolně vrátí, příp. nebude trvat na jeho uhrazení. V následném sporu by totiž logicky nemohl být úspěšný – jednak vyúčtování na nižší částku vydal on sám (byť tak učinil pod tlakem pravomocného rozhodnutí ERÚ, resp. soudu) a jednak se dá očekávat, že otázku správné výše ceny za poskytnuté služby bude brát jakýkoliv rozhodující orgán (ať již ERÚ, nebo soud) jako rozhodnutou, prejudikovanou. Bude tedy z již provedeného

posouzení vycházet. Vzpurná snaha si zaplacenou částku ponechat by tak představovala čiré „donkichotství“ odsouzené k nezdaru.

49. Stručně se dá postoj krajského soudu k této otázce shrnout tak, že k založení věcné působnosti Energetického regulačního úřadu [§ 17 odst. 7 písm. e) bod 1. energetického zákona] postačuje, když zákazník, který je v postavení spotřebitele nebo je fyzickou osobou podnikající, ve svém návrhu žádá, aby úřad uložil držiteli licence povinnost, která je podle návrhového tvrzení obsažena ve smlouvě o dodávce nebo distribuci plynu, elektřiny nebo tepelné energie. Otázka, zda taková povinnost ze smlouvy skutečně vyplývá, je až předmětem samotného věcného posouzení návrhu. Energetický regulační úřad pak může ve svém rozhodnutí uložit držiteli licence povinnost provést vyúčtování dodávky či distribuce plynu, elektřiny nebo tepelné energie i tehdy, když držitel licence tyto služby zákazníkovi již vyúčtoval, ale za nesprávnou cenu.

Další námitky

50. Žalobce kromě překročení věcné působnosti žalovaného poukazoval i na několik dalších údajných pochybení při jeho rozhodování. ERÚ podle žalobce nemohl rozhodnout o změně napadeného rozhodnutí, pokud rozklad podal právě jen žalobce. Současně žalovaný překročil návrhový petit, jestliže oproti prvostupňovému rozhodnutí a návrhu zúčastněné osoby zahrnul do výroku svého rozhodnutí uložení povinnost provést vyúčtování dodávky plynu za období již od 4. 8. 2021 do 22. 8. 2022, nikoliv tedy jen v rozsahu sporného období od 1. 1. 2022 do 28. 2. 2022, jak požadovala zúčastněná osoba.
51. Krajský soud k těmto dvěma námitkám pouze stručně poznamenává, že jako správní soud mohl v projednávané věci posuzovat věcně toliko žalobcem namítanou nicotnost napadených rozhodnutí. Část pátá o. s. ř. neupravuje možnost soudů v občanském soudním řízení vyslovit nicotnost správního rozhodnutí, to – a právě jen to – je tedy úkolem správních soudů (k tomu srov. usnesení zvláštního senátu podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 5. 3. 2012, č. j. Konf 53/2011-25, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2020, č. j. 1 As 152/2020-107). Obě výše vymezené námitky však směřují ke zpochybnění zákonnosti napadeného rozhodnutí. Není tak na krajském soudu, jako soudu správním, aby se takovými námitkami žalobce věcně zabýval. Teprve civilní soudy v řízení podle části páté o. s. ř. tyto námitky žalobce věcně vypořádají.
52. Nad rámec nutného odůvodnění však krajský soud upozorňuje, že žalovaný ve svém vyjádření přílehavě poukázal na § 96 odst. 2 větu první energetického zákona, kde je výslovně stanoveno, že „v řízeních vedených Energetickým regulačním úřadem se nepoužije ustanovení správního řádu o možném způsobu ukončení řízení o rozkladu.“ Pokud tedy Rada rozhoduje o rozkladu, musí postupovat podle § 90 správního řádu (zakotvujícího způsob rozhodování odvolacího správního orgánu o odvolání). O podaném rozkladu může tudíž rozhodnout čtyřmi způsoby: pokud bylo napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo bylo nesprávné, tak napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví, či napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí, napadené rozhodnutí nebo jeho část změní, a pokud je napadené rozhodnutí v pořádku, pak Rada rozklad zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí (viz SVĚŘÁKOVÁ, Jana. § 96 [Společná ustanovení ke správním řízením, závazkům, přechodu práv a povinností]. In: ZDVIHAL, Zdeněk, SVĚŘÁKOVÁ, Jana, MED, Jakub, OSADSKÁ, Jana a kol. Energetický zákon. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 1677–1678, marg. č. 9–10.) Žalovaný tedy nepostupoval

v rozporu se zákonem, pokud prvostupňové rozhodnutí změnil, ačkoliv rozklad proti němu podal pouze žalobce.

53. Náznak žalobce v posledním bodě žaloby, že navrhovatel přestal být později spotřebitelem, sice k posouzení věcné působnosti Energetického regulačního úřadu směřuje [ERÚ může podle § 17 odst. 7 písm. e) energetického zákona rozhodovat mj. na návrh zákazníka v postavení spotřebitele], ale žalobce k němu nenabídl žádná skutková tvrzení. Jen zpochybnil postavení zúčastněné osoby jako spotřebitele, aniž by konkrétně uvedl, z jakých okolností jeho pochybnosti vyvěrají. Přitom smlouva o sdružených dodávkách plynu neobsahuje žádné indicie, že by se postavení zúčastněné osoby v průběhu let měnilo. Nadto ERÚ může podle výše citovaného ustanovení rozhodovat i na návrh zákazníka, který je fyzickou osobou podnikající.
54. Není úkolem krajského soudu, aby dotvářel žalobcova nedostatečná skutková tvrzení, když je povinností právě a jen žalobce, aby předložil takovou skutkovou verzi, která věrohodně zpochybní postavení zúčastněné osoby, a navrhl důkazy, kterými svá tvrzení podpoří. Jelikož tak žalobce neučinil, nepovažoval krajský soud za nutné se tímto jeho posledním argumentem hlouběji zabývat.

Důkazní návrhy

55. Veškeré žalobcovy důkazní návrhy krajský soud zamítl. Listiny, na které žalobce odkazoval, byly povětšinou již součástí správního spisu, kterým se ve správním soudnictví důkaz neprovádí. Ve zbytku pak šlo o důkazy nadbytečné. Mezi stranami nebylo sporné, že žalobce je právním nástupcem společností ENRA SERVICES a Enra Obchod a že mu osoba zúčastněná na řízení uhradila částku odpovídající provedenému vyúčtování.

VI. Náklady řízení

56. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).
57. O nákladech osoby zúčastněné na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Nic takového se v tomto řízení nestalo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. 6. 2024

Mgr. Milan Procházka v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.